

[Indenrigsministeren.]

Medens der ved betænkningens afgivelse i 1970 var delte danske meninger om behovet for og værdien af en dansk autorisationsordning for optikere, er situationen i dag den, at man såvel fra optiker- som fra lægeside går ind for en autorisationsordning, idet man finder, at den dels vil sikre, at befolkningen får en forsvarlig, høj standard af optikerydelser, og dels vil sikre, at autoriserede optikere ikke overskrider deres faglige kompetence ved at påtage sig opgaver, der må anses for lægelige.

Fra lovforslaget skal jeg fremhæve, at den foreslåede autorisationsordning medfører, at betegnelsen autoriseret optiker forbeholdes personer, der er uddannet som optikere – eller er omfattet af lovforslagets overgangsregler. Derimod medfører autorisationsordningen ikke en eneret for de autoriserede optikere til udøvelse af virksomhed som optiker, og de optikere, der ikke kan autoriseres, vil fortsat kunne udøve deres erhverv. I denne forbindelse skal jeg dog gøre opmærksom på, at man fra socialministeriets side har fundet, at gennemførelse af en autorisationsordning bør have til virkning, at der kun ydes tilskud efter sygesikringsreglerne eller de i medfør af bistandsloven fastsatte regler, hvor brillerne leveres af en autoriseret optiker.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har vi i indenrigsministeriet i særlig grad været opmærksom på de problemer, som indførelse af en autorisationsordning kan medføre for personer, der ikke opfylder de gældende uddannelseskrav til optikere. Forholdet er det, at optikerfaget først blev anerkendt som et selvstændigt fag i 1953, og der er en række optikere, der ikke har gennemgået den særlige optikeruddannelse, men som i en årrække på forsvarlig vis har udført optikerarbejde, og som det derfor vil være uretfærdigt at udelukke fra en autorisationsordning. Den i lovforslagets § 11, stk. 3, foreslåede overgangsordning tilgodeser efter min opfattelse hensynet til, at en autorisationsordning skal være udtryk for en vis kvalitetsgaranti, samtidig med at den tilgodeser de personer, som har påbegyndt deres uddannelse på et tidspunkt, hvor de ikke havde mulighed for at vælge en egentlig optikeruddannelse. Jeg vil imidlertid gerne her give udtryk for åbenhed over for andre mulige løsninger på overgangsproblematikken, som man under folketingsbehandlingen måtte nå frem til.

På denne baggrund skal jeg anbefale mit

forslag til lov om autoriserede optikere til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal derefter tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om tilbud om gratis vaccination mod visse sygdomme*.

Lovforslaget har til formål at tilvejebringe mere smidige regler om de af det offentlige tilbudte vaccinationer med henblik på en lettere tilpasning til de fremtidige behov. De eksisterende regler om vederlagsfri vaccination mod difteri, stivkrampe, polio og kighoste samt skolelægelovens regel om vaccination mod tuberkulose foreslås samlet i en rammelov med tilhørende bekendtgørelse og cirkulære.

Lovforslaget åbner mulighed for en fleksibel tilrettelæggelse af de vaccinationer, som det offentlige har interesse i bliver foretaget, og som derfor bør tilbydes gratis. Lovforslaget vil således muliggøre, at det, hvis sundhedsmæssige forhold tilsiger det, hurtigt ved en bekendtgørelse kan fastsættes, at befolkningen eller dele heraf skal tilbydes vaccination mod en bestemt sygdom. Ligeledes vil det være muligt at reducere det nuværende vaccinationsprogram, såfremt det måtte vise sig, at én eller flere af de af vaccinationsprogrammerne omfattede vaccinationer uden sundhedsmæssige konsekvenser kan afskaffes.

Lovforslaget giver ikke mulighed for at påbyde vaccinationer. Bestemmelser herom hører mere naturligt hjemme i karantæne- og epidemilovgivningen, hvorfor det i forbindelse med en lovrevision på dette område vil blive overvejet, om der er behov for at indføje en påbudsbestemmelse om vaccination i denne lovgivning.

Som det vil fremgå af lovforslagets bemærkninger, foreslås koppevaccinationsloven ophævet. Spørgsmålet om tilbud om gratis vaccination mod kopper hører herefter ind under nærværende lovforslag. Da risikoen for indførelse af kopper her til landet må betragtes som meget ringe – idet WHO betragter koppesydommen som næsten udryddet – har man ikke ment, at der for tiden er behov for at tilbyde gratis vaccination mod kopper. Det var på samme baggrund, den obligatoriske koppevaccination af børn inden det fyldte 7. år blev ophævet i foråret 1976 ved folketingets vedtagelse af lov om ændring af lov om vaccination mod kopper (lov nr. 242 af 12. maj 1976).

Endvidere påregnes aldersgrænsen for gratis vaccination mod polio nedsat fra 40 til 18 år.